

[Undervisningsministeren.]

eller tid, men at hver ny generation udgør et led i den lange kæde af slægtled, der har levet her i årtusinder.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget og til provinsmuseumsnævnets betænkning, skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Ragnhild Andersen* til socialministeren:

„Hvad agter ministeren at gøre for at oplyse enker og enlige mødre om deres ret til den særlige ydelse på 2 gange 90 kr. årlig?“

Ragnhild Andersen: Da vi gennemførte loven om folkepension, afløstes de hidtil givne engangsydelser til enlige mødre som bekendt af en særlig ydelse til enlige mødre i henhold til lov nr. 120 af 12. april 1957. Ifølge denne lov tilkommer der enlige mødre, som opfylder betingelserne for at få udbetalt børnebidrag af det offentlige — eller mødre, der, såfremt de ikke havde fået bidrag udbetalt af den bidragsskyldige, ville have opfyldt disse betingelser — en ydelse på 180 kr. årlig. Beløbet udbetales 2 gange om året med 90 kr. hver gang.

For nylig bragte jeg imidlertid i erfaring, at en enlig moder i en af de mindre kommuner i Københavns amt, som kæmpede med forsørgelsen af tre børn, ikke havde fået de 2 gange 90 kr. udbetalt. Hun er en af de mødre, der modtager børnebidragene direkte fra faderen, men hun havde løbende forbindelse med kommunen, der bl. a. måtte udlægge terminsydelser for den pågældende moder. Kommunen var altså bekendt med den trangssituation, hun befandt sig i, men oplyste hende desuagtet ikke om hendes ret til denne særlige ydelse. Da hun ved nytårstid søgte privat bistand til at få udfyldt sin selvangivelse, gjorde velvillige mennesker hende opmærksom på, at hun var berettiget til de 180 kr. Hun henvendte sig derefter på kommunekontoret og udbad sig pengene. Her svarede man først, at det

var der ikke noget der hed; da moderen så kunne oplyse, efter hvilken lovbestemmelse hun var berettiget til de 180 kr., fik hun dem udbetalt. I dette tilfælde fik moderen altså hjælpen, nærmest ved en tilfældighed; men i hvor mange andre lignende tilfælde får mødre, som er berettiget til denne hjælp, ikke ydelsen enten på grund af moderens ukendskab til loven eller på grund af kommunernes?

Denne sag har også et fortilfælde. I 1954 stod jeg over for, at en anden mindre kommune i Københavns amt ikke havde udbetalt de dengang gældende engangsydelser til sognets enlige mødre. Sagen blev indanket for amtmanden, og derefter fik mødrene deres tilgodehavende efterbetalt. Det drejede sig i dette fortilfælde om mødre, som fik bidrag udlagt af det offentlige.

Jeg ved vel, at der i cirkulæret af 12. april 1957 om den særlige ydelse står at læse, at enlige mødre, der modtager børnebidrag fra den bidragsskyldige, selv må fremsætte begæring over for det sociale udvalg om ydelseernes udbetaling. Alligevel finder jeg det ikke tilfredsstillende, at kommunerne ikke kan vejlede de trængende enlige mødre, så at de kan opnå den fulde hjælp, som de er berettiget til. Man kan ikke forvente, at mødre, der pludselig stilles over for at skulle være alene med børnene, sådan som det ofte er tilfældet, skal vide fuld besked med alle de lovparagraffer, som kan sikre dem hjælp. På den anden side er jeg ikke uden forståelse for, at det især i mindre kommuner kan være svært at finde rede i de mange love og bekendtgørelser, der modtages i årets løb, men under alle omstændigheder er det min opfattelse, at der må skabes sikkerhed for, at vanskeligt stillede enlige mødre får den hjælp, der tilkommer dem ifølge loven. Det er derfor, jeg har stillet det spørgsmål til den højtærede socialminister, hvad ministeren agter at gøre for at oplyse enker og enlige mødre om deres ret til den særlige ydelse på 2 gange 90 kr. årlig.

Socialministeren (Bomholt): Den ydelse, som det ærede medlem hentydede til, udbetales for finansåret 1957-58 med hjemmel i lov nr. 120 af 12. april 1957 til enlige